

Göran Högglund: Almedalstal 2009

Talare

Göran Högglund
Partiledare

Datum

2 juli 2009

Plats

Visby, Gotland

Almedalare,

En härlig kväll, eller hur? Mona Sahlin talade här igår om pensionärernas situation. Hon talade om möjligheten för fler äldre att arbeta längre. Det har jag inga problem med. Det är också därför som vi i regeringsställning har gjort det som Socialdemokraterna vid makten inte iddes göra. Vi har gett 65-plussare dubbla jobbskatteavdrag. Och vi har gjort det väsentligt billigare för arbetsgivare att anställa äldre personer. Det är viktigt för att bättre dra nytta av äldres erfarenheter och det är nödvändigt för att klara en framtida arbetskraftsbrist. Mona Sahlin glömde igår att tala om de pensionärer som har de allra lägsta pensionerna. Ofta kvinnor, komna en bra bit upp i åren. Personer som lever på mycket låga inkomster. Mona Sahlin talar om de friska och arbetsföra. Det är bra och Kristdemokraterna har ett helt batteri av politik för den gruppen... Men, Mona Sahlin, glöm inte de pensionärer som har de lägsta inkomsterna...Det är dom som jag känner mest för. Det är dom som ska vara först i tur när utrymme finns för nya skattesänkningar.

Vi lever i ett fantastiskt land, men det finns ännu gott om utrymme för reformer som ökar människors frihet. De rödgröna är otydliga i det mesta. Men ett är säkert: De vill inte mer frihet. Vänstersidan vill höja skatter för folk i allmänhet. För sjuksköterskan och bilmekanikern. Och alla andra... Men det får omedelbara konsekvenser för personer och familjer. De ekonomiska marginalerna krymper. Kanske det inte blir någon ny cykel för lilltjejen. Semesterresan kanske fryser inne. Utrymmet att styra och ställa över sina egna liv minskar om vänstern får makten. Jag drar mig till minnes Hasse och Tages sketch om skatter. De föreslog en ny, kraftigt förenklad deklarationsblankett. Kanske den är något för vänstergänget? På den fanns bara två rutor att fylla i – och en uppmaning. Frågorna var: ”Hur mycket har du tjänat under året” och ”hur mycket har du kvar”. Och så uppmaningen; skicka in det!

På hemsidan för Nationalföreningen för trafiksäkerhetens främjande varnas för en av trafikens farligaste moment: vänstersvängen. Här finns en tydlig parallell mellan vägtrafiken och politiken. I båda sammanhangen är ett av de farligaste momenten vänstersvängar...Och det är vad några partier nu förbereder. Men NTF kan ge råd. Att ge tydliga tecken i god tid inför vänstersvängar gör att både medtrafikanter och väljare kan undvika olyckshändelser. Socialdemokraterna, Vänsterpartiet och Miljöpartiet vill gärna vinna regeringsmakten. De planerar en rejäl vänstersväng. Att bekostas av välfärd och välstånd. Det är ännu oklart vem som ska hålla i ratten, vem ska läsa kartan och vem som hamnar i baksätet. Vänsterkartellen har gett ett besked. Alla får ställa in sig på höjda skatter. Men i övrigt: vart går färden? Jag gissar också att en och annan känner oro över att ta plats när de tänkta förarna orienterar mer genom backspegeln än framrutan... Och ur bilradion strömmar Highway to hell...

Vänner, Ofriheten visar sitt fasansfulla ansikte i många skepnader runt om vår jord. Det visar sig hos den mamma som ser sitt barn dö i brist på rent vatten. Det visar sig hos den pappa som fängslats för sin tro eller övertygelse. Det visar sig hos flickan som drivs av fattigdom och falska löften in i sexslavhandel Det visar sig hos pojken som tvingas bli ett drogat dödligt vapen i milisens hand. Och nu senast har ofrihetens ansikte blivit synligt hos dem som protesterat mot regimen i Iran. Beväpnade trupper ger sig på människor och slår sönder deras hem. Soldater sänds ut för att möta fredliga demonstranter. Människor misshandlas och dör. Vi känner igen mönstret från Iran från diktaturer över hela världen. Kontroll, hot och våld visar åter sitt (fula) tryne. Vi ska se ofrihetens ansikte i alla dess skepnader, var det än må visa sig. Och inte vila förrän det slår ner sin blick i marken, för att aldrig lyfta den igen.

Vänner, Diskussionens vågor har gått höga om den personliga integriteten. Jag har valt att vara mycket tydlig. De små stegens tyranni får inte resultera i ett övervakningsamhälle. Kristdemokraterna kommer att ta sig an integritetsfrågorna. Med ödmjukhet och i övertygelsen om att hållfasta principer är nödvändiga. Vi måste klara att väga av värnandet av den privata sfären mot andra legitima intressen. Och det på ett sätt som skapar förtroende hos medborgarna.

Några har varit förvånade över att jag varit så tydlig i mitt försvar av upphovsrätten. Ett sätt att vända ungdomsväljarna ryggen, anser några. Egentligen ett märkligt argument, helt på piraternas villkor. Konsekvenserna av

helt fri fildelning, skulle bli förödande för dataspelsbranchen liksom för musik- och filmindustrin. Det är alltid fel att snylta på någon annans arbetsinsats. Och konsekvenserna blir långsiktigt att det skapas färre filmer, dataspel och mindre musik. Det är viktigt att förklara, att om vem som helst, när som helst, får ladda ned vad som helst utan att betala en krona. Då försvinner förutsättningarna för kulturen att frodas. Fildelare och nätpirater försöker sälja sin idé om att göra det olagliga lagligt, genom att kalla sig för en frihetsrörelse. De strålar av idealism och oegennyttia. De mest kända är upphovsmännen till Pirate Bay. Sajten som underlättat för så många människor att sno åt sig gratis av det som de borde betala för. Härefter såldes Pirate Bay. 30 miljoner kronor lär ägarna fått för sitt verk. En bra bit från den skimrande idealistiska piratverksamhet som Pirate Bay-folket och dess utlöpare Piratpartiet velat ge intryck av... I slutändan handlade det om pengar. Och om en paradox av gigantiska mått. Skaparna av Pirate Bay tog betalt för sin skapelse. Plötsligt var det inget tal om fri delning och kopiering för alla och envar. Jag har sagt det förut: Vi kristdemokrater kommer att stå upp för upphovs- och äganderätten. Vem som helst får ladda ner, kopiera och sprida denna vår ståndpunkt!

Vi har länge förstått hur människans miljöpåverkan ibland fått förödande konsekvenser. Men vi har också åstadkommit en hel del positiva förändringar. På ett område har vi en lång väg ytterligare att gå. Och det brådskar. Professor Johan Rockström skriver så här om våra klimatutmaningar: ”Vetenskapen galopperar, och all ny forskning pekar i endast en riktning, att situationen förvärras. Källan är inte längre modeller och teorier, utan direkta observationer av vad som nu händer i verkligheten.” Han pekar på att havsnivån under detta århundrade troligen höjs troligen med närmare en meter. Sedan går det ännu snabbare. Han beskriver att ny forskning pekar på att naturens egen förmåga att klara våra snytingar kan komma att minska så att naturen börjar släppa ifrån sig växthusgaser, istället för att ta upp dem., Då accelererar klimatförändringen bortom all kontroll med katastrofala konsekvenser. Som kollaps av vädersystem, förlorad grönländsis och förlust av regnskogar. Jag tror inte att jag är känd som någon domedagsprofet...Jag har i grunden en ganska positiv syn på framtiden. Men tar vi inte klimathotet på allvar, riskerar konsekvenserna att bli förödande. År 2222 kommer är det inte jag som står här i Almedalen och vadar i Östersjöns vatten medan jag håller partiledartal. Den uppgiften får någon annan ta på sig. Men ansvaret mot kommande generationer måste vi alla ta. Rockström är rak i sin beskrivning av vad som sker... Men han ser också möjligheterna till att vända utvecklingen. Vi torde ha den kunskap och innovationsförmåga som kommer

krävs för att klara den omställning som måste till. Men vi talar om en smärre revolution. För politiken. För näringslivet. Men också för dig och mig... Den revolutionen kan vi bara åstadkomma tillsammans!

Inför årets Almedalsvecka har jag noterat förväntningar om att kulturen ska uppmärksammas mer än förut. En kulturutredning färdigställdes ju under året. Vi märker kanske ändå inte så mycket debatt om framtidens kultur. Jag ser i alla fall inte av någon rafflande debatt inom borgerligheten. Att kulturutredningen exempelvis inte vill nämna ordet kvalitet verkar väcka lika mycket känslor som en ljummen cappuccino. Men inte heller när jag vänder örat mot vänster hör jag mycket annat än svårartade performance-vrål och kultursidornas idisslande av dekonstruktionen av könet, upplösningen av kategorierna, nedmonteringen av jaget och annat hyllande av sådant som i deras avskydda USA allmänt brukar gå under benämningen bullshit. Men kan då rött och blått mötas i kulturfrågor? Ja, det tror jag. Jag tror att det finns en bildningsintresserad borgerlighet. Och jag tror att det finns en intelligent vänster som har synpunkter över den egna rörelsens intellektuella prestationer. Jag har sagt att vi kristdemokrater är verklighetens folk. Med det menar jag inte bara de som är aktiva i partiet utan alla svenskar som lever på ett sätt vänstern inte vill att de ska leva. De som har familj, arbetar, tar semester och lever sina liv som folk gör mest. Men dem hittar vänstern av någon anledning alltid något fel på. Krönikörerna talar om för dem att de ska skämmas för att de är inskränkta. Teaterregissörerna talar om för dem att deras tillvaro är falsk och förljugen. Och i förskolan får barnen veta att lekarna måste vara könsrollsneutrala. Vänstern tycker att det vanliga samhället är ett förtryckande samhälle och därför ska det vanliga klandras och motarbetas. Den svenska vänstern tycker att det är rätt att göra uppror mot sådant som är vanligt. Sådär lagom. Men ibland blir det mer än lagom. De så kallade autonoma grupperna – det är allt ett fint ord som media kommit på – som formats av vänsterns revolutionsromantik är allt annat än lagom.

För några veckor sedan arrangerade organisationen Reclaim the streets en så kallad gatufest i boendeområdet Västra hamnen i Malmö. Det upplevs inte så festligt av de boende, om någon trodde det. På Internet skrev arrangörerna apropå de boende ”de kommer aldrig att kunna stänga in sig nog för att vi inte ska kunna ta oss in!”. Och invånarna reagerade på två sätt. Antingen flydde de i god tid. Eller så gjorde de sig beredda för att handgripligen försvara sina hem. ”Folk är livrädda” var en boendes kommentar. Nu lyckades polisen styra undan denna pöbel till andra delar av staden där det istället blev förstörelse. Men vad

händer nästa gång? Nej, jag säger inte att det är Aftonbladets fel att sådant händer. Men nog vore det klädsamt om någon kultursida någon gång, när sådant här händer, kunde ta parti för de alldeles vanliga. De som bor i Västra hamnen och på tusentals alldeles vanliga ställen runt om i Sverige. Utanför Stockholms innerstad. Att de inte gör det är ganska talande. Vi i allianspartierna talar ofta om frihet. Från regleringar och höga skatter. Och med all rätt. Men kanske ska vi också tala om vanligt folks rätt att få vara ifred. Att få vara ifred från popvänsterns mest uttalade dumheter.

Det finns frihet och det finns frihet. För oss kristdemokrater är friheten en relation. Den som är satt på en öde ö är inte fri. Den är bara ensam. Den som inte är en del av gemenskaper. Den som inte annat än rör sig mellan flyktiga eller ytliga mänskliga kontakter känner sig kanske fri. Och utropas minsann som fri. Åtminstone av samstämmiga veckotidningar och livsstilsblaskor. Men det är en falsk frihet. Den är den rotlösa friheten. Och det tror jag de flesta känner. För människan är en social varelse. Det är i de bestående relationerna hon växer. Det är i familjen, släkten, hemortsgemenskapen. Men det är också i bland de goda vännerna, i församlingen, i jaktlaget, i kulturföreningen, i scouterna eller i ridklubben. Det är det civila samhällets bestående gemenskaper. Det är där som vi kan växa till den trygga, medkännande personen som alla har potential att vara. Utan dessa gemenskaper vore det bara stat och individ kvar. I övrigt ett normlöst tomrum. Personen vore en punkt i ett stort gråraster. Eller en ytterligare huva bland många i en reclaim the street-kravall.

Mina vänner, Friheten måste försvaras på många fronter. Kristdemokraterna har en uppgift att underlätta för det civila samhället att andas. Vi kristdemokrater har den bestämda uppfattningen att det måste finnas en balans mellan det offentliga, det civila samhället och näringslivet. Det har direkt negativa konsekvenser när den ena dominerar över den andra. I Sverige ägnade socialdemokratiska regeringar årtionden åt att försvaga det civila samhället. Staten, kommuner och landsting tog på sig allt mer av beslutanderätt. Samhälle och det offentliga blev synonymer. Men i ett starkt civilt samhälle kan alla människors intressen tas tillvara. Där de kan få skydd mot myndighetsmissbruk. Vi kristdemokrater har drivit på för att regeringen ska frigöra den ideella sektorn. Bland annat genom en överenskommelse mellan staten och civila sektorn, som ska ge långsiktiga spelregler. Genom valfrihetsreformer har det blivit lättare för organisationer att bedriva verksamhet utifrån sina medlemmars värderingar. Det handlar om skolor, förskolor, sjukvård och äldreomsorg.

Kommuner och landsting har fått verktyg för att släppa in fler aktörer i viktig verksamhet. Det gör stor skillnad för att utveckla kvalitet, mångfald och valfrihet. Men vi kan inte stanna vid att se ideella sektorn som en utförare av tjänster. Dess existens är värdefull i sig. Ju större den är, desto starkare är civilsamhället. Ett livskraftigt civilt samhälle kan driva samhällsdebatten framåt. Bidra till en gemensam etik och tydliga värderingar. Därför måste också regeringen gå vidare och underlätta den ideella sektorns existens.

Kristdemokraterna har länge drivit kravet på att det ska införas en rätt för privatpersoner och företag att göra avdrag för gåvor till ideella organisationer. Detta har också utretts åt regeringen. Utredningen kom för ett par veckor sedan. Men utredaren faller in i samma statsorienterade resonemang som präglat svensk politik allt för länge. Utredaren vill inte att en avdragsrätt införs. Han skriver; "...det (finns) fördelar med gåvor till forskning och ideell verksamhet. Utifrån i första hand ett beskattningsperspektiv överstiger emellertid nackdelarna fördelarna." För utredaren blir beskattningsperspektivet viktigare än uppskattningsperspektivet! Statens kortsiktiga intäkter viktigare än att underlätta för den ideella sektorn. Jag kan aldrig ställa upp på det synsättet. Vi måste tvärtom gå vidare och hitta fler och effektiva sätt att stärka den ideella sektorn. Öka kraften hos Barncancerfonden, Stadsmissionen, Rädda Barnen och Världsnaturfonden. Det är en fråga om levande demokrati. Om respekt. Om en garanti mot statlig kontroll och garanti mot enskilda människors beroende av politiker och myndighetspersoner. I grunden är det en fråga om frihet. Om en maktförskjutning. Det är dags att Sverige precis som alla andra europeiska länder inför möjligheten till avdrag för gåvor till ideella organisationer.

Jag och mina kollegor i alliansen har som bekant ägnat en del tillfällen åt att fråga vad den rödgröna oppositionen egentligen vill. Att de vill ha makt är uppenbart, men vad vill de använda den till? Vi väntar fortfarande på avgörande besked. Ett besked har vi dock fått under veckan Nu är de rödgröna överens om att fastighetsskatten ska tillbaka. Den ska visserligen inte tillbaka för alla. De är smärtsamt medvetna om att människors acceptans för den orimliga beskattningen av det egna boendet är låg. Så vad kan då vara bättre än att återinföra fastighetsskatten men bara för den som är rik? I klasskampens tecken kan de rödgröna enas. Nu gäller det dock för landets småhus- och fritidshusägare att se upp. En återinförd fastighetsskatt för högtaxerade villor, blir lätt en återinförd fastighetsskatt för alla. När löftet om extra allt till alla ska realiserat, vad är det då som säger att de rödgröna inte lockas tillbaka i gamla

mönster? Där den som har låga inkomster men en fastighet som på pappret är värdefullt, tvingas sälja huset för att överleva. Eller där förnumstiga räknemästare på socialdemokratiska partikansliet råder husägare att belåna huset för att betala skatten. En sak vet vi; högskatteexpressen X2010 rusar vidare. Det finns alltid en ny skatt att höja eller införa. Vi har klarat av att avskaffa fastighetsskatten. Jag vill aldrig ha den tillbaka. Jag är övertygad om att frestelsen blir allt för stor för oppositionen att vid ett maktskifte återigen klippa till småhusägarna. Lars Ohly har redan gjort klart att fler får räkna med högre skatt. Kom också ihåg att både Vänsterpartiet och socialdemokraterna vill återinföra förmögenhetsskatten. På pappret förmögna blir skyldiga att betala skatt för pengar som de inte har. För att spara pengar men också för att försvara för vänsterns återfallsbeskattare att återinföra fastighetsskatten är det dags att skrota taxeringssystemet!

Jag hade häromdagen ett samtal med en person som hade upptäckt Kristdemokraterna som politiskt alternativ. Hon hade läst en del av vårt principprogram och ville prata om bilden av Kristdemokraterna som ett förbudsparti. Hon sa: ”den stämmer ju inte. Ni måste förklara er bättre!” Kristdemokraterna som förbudsparti...Det är faktiskt tvärtom. Vi strävar efter ett samhälle med färre förbud och färre kontroller. Vi talar då etik och moral. Etik handlar om hur vi förhåller oss till de i samhället som har de svagaste rösterna: De riktigt gamla och svårt sjuka. De som saknar bostäder. Barn i missbrukarhem. Medmänniskor i de allra fattigaste länderna. Etik handlar också om hur vi hanterar vårt ansvar för vår och kommande generationers miljö. Etik handlar om hur vi ser på svartarbete, till fusk med skatter eller försäkringssystemen. Hur vi förhåller oss till andras pengar. Om att ta ansvar. Etik och moral, rätt och fel, handlar om samspelet oss människor emellan. Att normer och värderingar överförs från generation till generation är en nödvändighet för varje samhälle. Hederlighet, personligt ansvar, förvaltande och solidaritet är sådant som inte går att lagstifta fram. Att ersätta etik med massproduktion av lagar är vare sig möjligt eller önskvärt. Världen förändras. Världen kommer att fortsätta att förändras. I allt snabbare takt. Tryggheten ligger i vår förmåga att hantera de förändringar vi möter. Behovet av värderingar blir inte mindre i tider av snabb förändring. Det är precis tvärtom!

Åhörare, När Allians för Sverige föddes, vad var det egentligen för Sverige vi levde i då? Det var delvis ett annat Sverige än i dag. Kommer ni ihåg missbruket av utnämningmakten? Poster och positioner besattes av partister och proselyter. Nu, däremot, efter förtjänst och skicklighet. Det har lett till fler

kvinnor i chefsposition. Fler med invandrarbakgrund. Cheferna blir starkare när de vet att de har jobben i kraft av sin egen förmåga, inte beroende på kompisförhållanden. Universiteten kontrollerades av staten. Staten gynnade myndigheter som bildade opinion för skattemedel. Eller så uppfann man sådana myndigheter. Det var ett maktmissbrukens Sverige. Ett Sverige där tystnaden lägrade sig. Sedan 1994 blev Sverige en allt tätare och mörkare rödgrön snårskog. En ofrihetens snårskog. Sverige växte igen. Öppningarna krympte. Sikten blev mindre. Den politiska makten fanns för sin egen skull. Upplevdes av många som om den hade upphört att vara till för folket. Inför varje angelägenhet; brottligheten, skolans förfall, arbetslösheten, var dess enda intresse att rädda ansiktet. Det var det Sverige där det stora utanförskapet inte var en slump, utan resultatet av ett system. Trots att det var högkonjunktur kunde inte folk få jobb. De inriktade sin energi på att dölja sitt misslyckande. De friserade arbetslöshetssiffrorna, de vände ryggen åt sjukskrivningarna. Kommer ni ihåg hur sjukt Sverige var för fyra år sedan? Sjukast i Europa. Och kommer ni ihåg köerna för dem som behövde läkarvård? De fullständigt förfärliga köerna som kunde lämna en människa i smärtor i årtal utan att någon operation vidtogs. Mona Sahlin stod här i går och spred uppfattningen att jag och Kristdemokraterna vill ha en ojämlig vård, med köer och sämre vård för vissa. Det låter förhoppningsvis så dumt att ingen går på den lätte. Sanningen är denna; Mona Sahlin och hennes parti har hittills varit mest intresserade av att ordna, att administrera köer. Jag har den udda inriktningen att kapa köerna. Min målsättning är att alla ska ha tillgång till en vård med samma höga kvalitet. Nu kan vi tala om köer som kortas. Från att 97 000 fick vänta längre än vad vårdgarantin stadgade på att träffa en läkare är vi nu nere i 43 000. Vi talar alltså om en halvering! En halvering av köerna! Vi har lyckats med vad vänstern inte förmått på decennier. Och vi kommer korta köerna ytterligare, tro inget annat.

Igår, den 1 juli var första dagen av en monopolfri apoteksmarknad. Egentligen inte första dagen, för fram till 1971 fanns inte monopolet. Men fram till i förrgår rådde ett monopol. I Sverige. Närmast unikt. Vi har enbart sällskap med Kuba och Nordkorea. Nu ökar valfriheten för kunder när det gäller apotek. Och för farmaceuter när det gäller arbetsgivare. Och det blir möjligt att starta eget för den som har egna idéer! Men inte bara valfriheten ökar. Nu förstärks tillgängligheten. Servicen förbättras. Och det blir möjligt för pressade småbarnsföräldrar att få tag i nässpray när det behövs. Inte bara under dagtid. Vi ska inte ha system som är till för sin egen skull. Vi ska ha system som är till för människorna. Och kommer ni ihåg skolan? Det var inte så att man undrade om

det var en kunskapsskola eller inte, man fick knappt säga ordet kunskap. Det var fult för svenska föräldrar att gå och tro att de släppte iväg sina barn till en skola där de skulle lära sig något. Det var flumskolans tid. Den tid som höll på att föröda Sveriges framtid som kultursamhälle och kunskapsnation. Den lämnar vi nu bakom oss. Vi har, mot oerhört dåliga odds, värnat den svenska hushållskassan i en global kris som drabbat oss än värre. Tillåt mig citera Internationella valutafondens bedömning av Sverige under krisen: ”Det är svårt att se hur man skulle kunna ha hanterat situationen bättre.”

Men så den viktigaste frihetsutmaningen i vårt land idag, vad är den? Jo, det är familjens frihet. Utan trygga familjer inga trygga människor. Det är där det börjar och det är där det slutar. Men det är också där striden står hårt. De små stegens tyranni var ett begrepp någon myntade för några år sedan apropå den successivt tillvanda ofriheten. Strax därefter infördes en första kvotering i föräldraförsäkringen. En månad. Sedan gick man vidare och införde ytterligare en. Därefter var parti efter parti i gång och hamrade och snickrade på den försäkringsbur som skulle få föräldrarna att anpassa sig efter de ideologiska mallarna. Man ville inte säga tvångsdelning med en gång utan forma bygget så att tvånget kom gradvis. Men nu, 2009, sägs det högt av allt fler. Föräldraförsäkringen ska tvångsdelas mellan föräldrarna. Vad de själva tycker spelar ingen roll. Deras egen verklighet ska underordnas de politiska ingenjörernas. Sjuttio år efter makarna Myrdals totalitära härjningar ska svenskarna återigen behandlas som undersåtar. Jag anser att pappor ska ta sitt ansvar för hem och barn. Att barn ska ha närvarande fäder. Men det statliga tvångets räckvidd ska inte sträcka sig till hur familjerna organiserar sina liv. Den insikten saknas hos alltför många politiker. Istället betraktas det som något helt normalt. Men vad är det egentligen, att vuxna människor inte själva ska få bestämma när och hur de ska vara med sina barn? Jo, tänker man efter ser man vad det är: det är skandal! Det är en frihetsinskränkning som slår direkt mot det civila samhället hjärta. Det sätter den viktigaste gemenskapen av alla fast i ett skruvstäd. Men självständiga familjer är det fria samhällets viktigaste grundval. Vi kristdemokrater överger den ALDRIG!

Mina vänner, Vi befriar Sverige. Steg för steg. Vi är på väg ut ur den rödgröna snårskogen. Vi hugger oss ut. För vi ska till det fria, vackra Sverige vi vill ha. Vi ska ta oss ut till ängarna, och förstås, till vattnet. Vi hugger oss till friheten, till glädjen och gemenskapen. Vi ska till ett bättre Sverige. Vi ska till det Sverige där arbetsamhet lönar sig mer. Där alla ska kunna spara till ett hus. Där de gamla

respekteras. Där polisen finns på gatorna och dottern går säker om natten. Där läraren är auktoritet i klassrummet och sonens skola är rofylld. Där den psykiskt sköree upplever trygghet och omsorg. Där alla som kan arbeta har ett jobb att gå till. Vi ska till det Sverige där man är hederlig. Där skatterna är rättvisa och fifflandet är borta. Där man kan lita på varandra. Till det Sverige där byråkratin är ett minimum och det inte finns några åsiktskontrollanter. Ett Sverige där medborgaren reser sig som medborgare. Ut till ängarna, till vattnet. Det är det Sverige där vi är fria tillsammans och ser nästa dag an med glädje. 2004 bildades en allians för att ta oss alla dit. Vi har långt kvar, det vet vi. Det är inte någon liten skog vi ska ta oss ur. Men svenska folket beslöt en gång för tre år sedan att börja den färden, och jag vet att vi kommer att fortsätta den tillsammans!

Taggar

2000-tal, 2009, Almedalen, Kristdemokraterna, Man, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/goran-hagglund-almedalstal-2009>